

byggeriet og Skibsarten end: det i 1889 fremsatte Forslag til en ny Toldlov, kunne vi dog langt fra finde, at der — end ikke tilnærmelsesvis — er taget tilstrækkeligt Hensyn til de af os omtalte Næringsveje. Vi maa vedblivende fastholde, at der indrømmes fuldstændig Toldfrihed baade med Hensyn til Skibe og Materialier til Skibsbygning; men, da det maatte af andre Grunde ikke lader sig gøre at indrømme Toldfrihed for de til Skibsbyggeriet anvendte Materialier, tillade vi os at foreslaa, at der til § 23 i Regeringens Toldlovsforslag søjes følgende ny (tredje) Stkke saalydende:

„Ligeledes skal Toldstyrelsen være bemyndiget til at tilstede Skibsbyggerier og Maskinfabrikker Ret til at tage paa Kreditoplag alle til Skibes (Kartøjs) Bygning og Udrustning og Dampmaskiners Forfærdigelse nødvendige Materialier (Genstande); saasnart et Skibs (Kartøjs) Bygning eller Reparation er fuldbendt, skulle de dertil medgaaede Materialier (Genstande), herunder altsaa Svind og utoldpligtig Affald kunne affrives vedkommendes Kreditoplag, naar der indgives fuldstændig Angivelse til Toldvæsenet, samt ved nøjagtig Bogføring eller paa anden efter Toldstyrelsens Skøn betryggende Maade konstateres de anvendte Materialers (Genstandes) Art og Mængde. Denne Bestemmelse gælder hvad enten Skibene (Kartøjerne) ere dansk eller udenlandsk Ejendom“.

Det er en Selvfølge, at Vedtagelsen af et saadant Forslag, som ovenfor anført, nødvendigvis maa medføre Ophævelse af al Told paa Skibe, byggede eller købte i Udlandet.

Under Henviisning til det i 1889 indgivne, foran anførte Andragende skulle vi tillade os at føje følgende supplerende Bemærkninger:

Det danske Skibsbyggeri har hidtil i høj Grad været prægraveret i Sammenligning med Udlandet derved, at det har maattet betale mere i Told af Skibsbygningens materialier, end der svares af Skibe købt i Udlandet. Som Eksempel paa, hvilke Konsekvenser, hvilke uheldige Følger for den danske Industri, og de danske Arbejdere den nu gældende forældede, Toldlov medfører, skulle vi blot anføre, at de seneste her i Byen byggede Skibe ikke ere blevne tilriggede herhjemme; kun Masterne bleve rejste. Næer og Rundholdte bragtes om Bord, men blev ikke opsatte. Næderen lejede saa med en Bekostning af 500 Rmk (er = 444 Kr.) en Slæbedamper fra Hamburg til at heite det ny Skib, og han gjorde en god Forretning; thi Tolden af Sejl, Lobbærk m. m. samt Fragt af samme var betydelig mere end Betalingen til Slæbedamperen; men Fortjenesten ved Skibenes Rigning gif til Udlandet i Stedet for, at den burde være bleven herhjemme. Et saadant Eksempel taler for sig selv; her er al Kommentar overflødig. Ved ovenanførte Forslags Vedtagelse vilde denne ubillige Byrde, som nu hviler baade paa Skibsbyggerne og Skibsrederne, fjæernes til Held for den danske Skibsfart, der vilde udvikle sig meget frodigere, end det nu er Tilfældet, naar den blev befriet for alle trykkende Baaend.

Tolden er ifølge sit Væsen og Begreb en Forbrugsskat, en Skat paa Genstande, der forbruges i vedkommende Land; men da en meget stor Del af de danske Skibe, der enten købes i Udlandet eller bygges herhjemme, aldrig — dette er saaledes Tilfældet med samtlige her paa Den hjemmehørende større Skibe — komme i nogen dansk Havn, er det ganske irrationelt at lade dem betale Forbrugsskat til Danmark. Sælger man et Skib til Udlandet, er Toldens Beløb ogsaa fuldstændig tabt; thi Skibets Værdi er jo slet ikke forøget ved den betalte Told.

Tolden af Skibe, der bygges herhjemme, kan vel ansættes til 10 à 12 Kr. pr. Tons; af ny og ældre Skibe, købte i Udlandet, til henholdsvis 10 Kr. og ca. 4½ à 5 Kr. Dette Beløb maa Rederiet

- 1) holde asfureret,
- 2) forrente og
- 3) amortisere.

Alt dette løber let op til 2 Kr. pr. Ton aarlig. Denne Udgift spare de udenlandske Rederier, med hvem vi skulle konkurrere paa det aabne Hav, ja, maatte have de endog modtaget Præmier og desl., som stille dem endnu gunstigere lige overfor vore Rederier. Af de anførte Grunde sættes dansk Kapital i fremmede Nationers Skibe, hvorved vore danske Medborgere miste et lønnende Erhverv, medens de fremmede Kapitalister, hvormegen Pris de end sætte paa den praktiske, dygtige og ædruelige, sparsommelige og paapassende danske Somand, stærkere og stærkere fremhæve, at de ville dog ikke herfor betale den høje Told; „man kan ogsaa købe Guld for dyrt“. Følgen heraf vil blive, at en Næringsvej, der har blomstret i de senere Aar og bragt vort Fødeland gode Resultater og Næring til mange Menneſter, maatte atter vil komme til at stagnere.